

deles forvirrede Forestillinger derom, og hvoraf kommer det? For en meget væsentlig Deel, jeg kan, for at bruge et kort Udtryk, sige for hele Mellemlasens Bedkommende, kommer det deraf, at man ikke forstaaer at sætte sit eget personlige Arbejde paa den rette Plads i Beregningen, og at man ikke forstaaer paa rette Maade at beregne, hvad der gaaer med til eget og Familjes Underhold. Men nu findes der her i § 2 i sidste Afsnit den Bestemmelse, at ved al Indtægt, der hidrører fra Næringsbrug, fradrages de Udgifter, som medgaae til Driftsomkostninger, og saa hedder det videre: „Til disse Driftsomkostninger henregnes dog ikke, hvad der er anvendt til eget og Familjes Underhold og Betjening.“ Denne Sætning er klar, thi det er en ligefrem Følge af, hvad der siges forud. Men nu føies der til: „Med Undtagelse af, hvad der ved Familienmedlemmernes personlige Arbejde er sparet i disse.“ Ordet „disse“ gaaer vistnok paa Driftsomkostninger; naar man fjender Lovforslagets Historie, bliver det sandsynligt. Men hvad er det da nu, som her siges? Her siges jo altsaa: Til Driftsomkostninger skal ikke regnes, hvad der er anvendt til visse Formaal, til eget og Familjes Underhold og Betjening, med Undtagelse af — nu komme vi altsaa til en Undtagelse fra denne Regel, og hvori bestaaer den? I „hvad der ved Familienmedlemmernes personlige Arbejde er sparet“. Deri er der aabenbart ingen logisk Sammenhæng, der er ingen klar Tanke udtrykt i disse Ord. Jeg henleder Opmærksomheden paa det særlig Uheldige deri; thi netop gjennem denne Sætning skulde Mange veiledes til paa rette Maade at forstaae, af hvilket Beløb de bør svare Indkomststat. — Den sidste Sætning i § 2 har været Gjenstand for omfangsrige Forhandlinger i det andet Thing, og endnu ved 3die Behandling forelaa der et Endringsforslag, desangaaende af den ærede Finansminister, hvilket blev forkastet. Jeg skal henvise til de Forhandlinger, som herom ere førte, og kun bemærke, at jeg maa tiltræde de af den ærede Finansminister derom udtalte Ansættelser. Jeg troer derfor, at der behøves en Rettelset i Slutningen af § 2. — For ikke at være for vidtløftig skal jeg imidlertid ikke

gaae videre ind derpaa, men gaae til det sidste Afsnit af § 3, som ogsaa indeholder noget Nyt, og hvori der efter min Overbeviisning ogsaa maa foretages en Rettelset. Det sidste Afsnit af § 3 omhandler det Tilfælde, at en Formue eller en Bedrift — der siges en Virksomhed, men Meningen er aabenbart en Bedrift — i det Nar, der danner Udgangspunktet for Skatteligningen, gaaer over til en Anden, og det siger herom, at da skal denne Anden sættes i Skat, forsaavidt Formuen eller Bedriften ubeskraænket er gaaet over til ham, af den hele Indtægt, og ellers forholdsvis. Dette forekommer mig at kunne gaae an, naar Spørgsmaalet er om en Formue; dersom det er en Formue, der er gaaet over til en Anden, kan jeg tænke mig, at det kan stee. Men den, der i Slutningen af et Nar overtager en Bedrift, kan umulig overtage den Skattepligt, som en tidligere Virksomhed i denne Bedrift kan have paalaagt en Anden; og skal det være Tilfældet, maa han dog i hvert Fald være beredt derpaa forud. At begynde dermed for et vist givet Finantsaar, naar den, der har overtaget en Bedrift i Slutningen af det foregaaende Nar, ikke har havt Anelse om, at noget Saadant skulde finde Sted, kan dog umuligt gaae an; det er en Sætning, hvori der nødvendigvis maa foregaae Forandring. — Endnu skal jeg tillade mig at omtale § 4. Ogsaa der findes der en Bestemmelse, som er af særdeles væsentlig Betydning, og som angaaer overordentlig store Capitaler. Det er den sidste Sætning, som udtaler, at „Actieselskaber, Interessentkaber, Firmaer, Stiftelser osv. blive, med Hensyn til Ansættelse til Indkomststat, at regnes som selvstændige Personer“, og derefter kommer der en videre Forklaring over, hvorledes der da skal forholdes dermed, idet der nemlig tilføies: „forsaavidt Indtægten ikke tilflyder dert interesserede Personer, der ere bosatte her i Landet.“ Der findes en Forklaring af denne Sætning, som er den tydeligste, jeg har seet, i den Udvalgsbetænkning, der er afgiven i det andet Thing. Det fremgaaer da deraf, at man har tænkt sig Beskatningen foretagen saaledes, at disse Instituter anses for skattepligtige af deres Overskud, og til dette Overskud skal da